

os ud over den nuværende akutte Krise. Vi maa derfor fastholde, at Foranstaltningerne maa gennemføres i Aar, og at de maa gennemføres saaledes, at Formaålet med dem kan naas. Jeg gentager det: i en Periode, hvor Beskæftigelsen er saa usikker og saa vaklende, som den er ude i de private Erhverv, ikke blot for Arbejderne, men for alle, hvor det vrimler med Folk, der i deres bedste Alder er kastet ud af deres Livsvirksomhed, hvor der arbejdes med nedsat Løn og med nedsat Arbejdstid o. s. v., o. s. v., hvor alt i det hele taget vakler i den Grad, som det gør, da er Tjenestemændenes Stilling relativt gunstig, og da maa Tjenestemændene forstaa, at i en Tid, hvor det gaar nedad for alle, kan de, der har saadanne Fordele, som saa godt som ingen andre har i denne Tid, nemlig dog at være nogenlunde sikre med Hensyn til deres Indtægter og deres Stilling, ikke gaa Ram forbi. Jeg er ogsaa sikker paa, at Tjenestemændene mere og mere, alt som Behandlingen af denne Sag skrider frem, vil forstaa, at saaledes er Forholdet, som det jo ogsaa er blevet stærkt udtrykt, ikke alene fra mit Partis ærede Ordførers Side.

I de kritiske Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem Hr. Parkovs Side, savnede jeg i høj Grad positive Anvisninger. Der var naturligvis ikke saa lidt i det, det ærede Medlem udtalte, at han nødvendig vilde ind paa saadanne Positiviteter, idet han foretrak at bevare frie Hænder i Udvalget, hvilket han ansaa for hensigtsmæssigst med Hensyn til den kommende Forhandling. Jeg er ikke blind for den relative Berettigelse af dette Standpunkt, men det vilde unægtelig have glædet mig, hvis jeg mellem den megen Kritik havde fundet blot en eneste positiv Anvisning, som det var muligt at knytte sig til, men jeg tvivler ikke om, at disse Anvisninger vil fremkomme i Udvalget fra dem, der overhovedet vil fremme Lovforslaget. Fra Regeringens Side er der fuld Forhandlingsvillighed med Hensyn til alle Enkeltheder i Lovforslaget; det, der er det afgørende for os, er at faa en saadan Besparselse paa dette Omraade, at vi bliver i Stand til at lette de offentlige Byrder, og vi er villige til at forhandle om Vejene og Midlerne dertil. Regeringen er ogsaa villig til, om det skal være, hvis blot Maalet naas, da at betræde Veje, der ikke for den staar netop som de bedste. Hovedsagen er, som sagt, at man kommer til Maalet og kommer dertil i denne Rigsdagssamling.

H. F. Ulrichsen: Den højtærede Finansministers sidste Udtalelser viste jo, at Regeringen med Hensyn til Forslaget om en ny Lov om Statens Tjenestemænd vil vise overmaade megen Forhandlingsvillighed. Det vil efter mit Skøn ogsaa være ganske nødvendigt, fordi det af Regeringen fremsatte Forslag — stadig efter mit eget personlige Skøn — lider af flere ganske væsentlige Fejl, og navnlig af 3 principielle Hovedfejl.

Den første af de Fejl, Regeringens Forslag lider af, er den, at det imødekommer de senere Aars Tendens til en *Nivellering* af Lønningerne. Hvis man ser paa de højere Tjenestemænds, paa Embedsmændenes og ganske særlig paa de højeste Embedsmænds, Stilling i de senere Aar herhjemme i Danmark, vil man se, at der har fundet en ganske væsentlig Nivellering Sted, en Nivellering, man for øvrigt ogsaa kender fra adskillige andre Lande, men hvis farlige Konsekvenser man nu efterhaanden mere og mere bliver klar over. Der var for nylig i Ministeriernes Maanedssblad en Opgørelse, der viste, i hvor forholdsvist ringe Grad de højeste Embedsmænd her i Landet selv i dette Øjeblik, hvor Forholdet er nogenlunde retableret, har faaet Dækning for Prisstigningen. Opgørelsen viste, at de højeste Embedsmænds Lønningstal gennemgaaende laa omkring 140 paa det Tidspunkt, da Pristallet var 181 eller 184. Ifølge denne Opgørelse manglede Departementschefer Dækning for 30 pCt. af Prisstigningen, Amtmænd for 52 pCt., Højesteretsdommere for 54 pCt., Professorer ved Universitetet for 52 pCt., Generaler for 30 pCt. og Oberster for 37 pCt. Under de Forhandlinger, som fandt Sted i 1925, de Forhandlinger, som ikke mindst i disse Dage er draget frem, og som har overordentlig stor Interesse, drøftede man Spørgsmaalet om de højeste Tjenestemænds Løn. Paa det Tidspunkt foretog jeg en Undersøgelse af de højere Embedsmænds Stilling i 1924—25 sammenlignet med Aarene før Krigen, og jeg kunde konstatere, at de højere Tjenestemænds Lønningstal sammenlignet med Embedsmandslønninger i 1908 burde have været 234 i Stedet for 214, med andre Ord de burde have haft en Lønstigning, der ikke alene laa langt, langt højere end den Lønstigning, de fik, men ogsaa langt højere end den Stigningsindeks, man ellers regner med for Tjenestemandslønninger. Paa det Tidspunkt var det saaledes, at de højeste Embedsmænd gennemgaaende kun havde Dækning for